

Arrest

nr. 251 334 van 22 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 5 augustus 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoeken op 8 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 20 mei 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 27 mei 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Juan Opico in het departement La Libertad. U woonde daar tot u met uw familie in 1998 moest vluchten doordat uw vader, die toen als politieagent werkte, doodsbedreigingen ontving. Vervolgens woonde u een jaar in Santa Tecla waarna u uiteindelijk verhuisde naar de gemeente Ayutuxtepeque, departement San Salvador, waar u tot aan uw vertrek woonde. U studeerde gedurende vier jaar bedrijfsbeheer aan de Universiteit van El Salvador, maar u maakte deze opleiding niet af. U werkte van november 2017 tot juni 2019 voor een logistiek bedrijf genaamd Transensa. Op 3 november 2018 huwde u met M. J. R. M. (...). U heeft geen kinderen.

Op 3 mei 2019 was u aan het werk en diende u een levering te doen in de gemeente Apopa. Nadat u klaar was met de levering van de goederen werd u door vier jongeren benaderd. Eén van hen hield een vuurwapen in uw zij. Ze zeiden dat ze van bende MS waren en dat ze u nog nooit eerder in de zone hadden gezien. Hierdoor vermoedden ze dat u mogelijks een politieagent was. Ook vroegen ze u renta om in de zone te mogen zijn. Vervolgens hieven de bendeleden uw T-shirt op om na te gaan of u tatoeages had van de rivaliserende bendes en controleerden ze uw identiteitskaart. Toen de bendeleden zagen dat u uit een zone van de rivaliserende bende 18 kwam, vroegen ze nogmaals of u lid was van bende 18. U zei van niet waarop ze opnieuw geld vroegen opdat u de zone zou mogen betreden. Ook dreigden ze ermee u te doden. Uiteindelijk namen ze de 15 dollar die u op zak had af alsook uw identiteitskaart, uw NIT (numero de identification tributaria) en uw rijbewijs. Toen u nadien terugkwam op uw werk vertelde u uw baas wat er was gebeurd. Hij besloot daarop u niet meer terug naar Apopa te sturen en ook niet meer naar andere gevaarlijke gemeentes om zo verdere problemen te vermijden.

Vier dagen later, op 7 mei 2019, ontving u echter een oproep op uw telefoon van de bende MS met de eis hen 5 000 dollar te betalen, anders zouden ze u vermoorden. U haakte in en zette uw telefoon uit. U vermoedt dat ze u traceerden via de identiteitsdocumenten die ze van u stalen in Apopa.

Op 10 mei 2019 belden de bendeleden u terug op en noemden ze u bij naam. Opnieuw zeiden ze dat u 5 000 dollar moest betalen als u verder wilde leven. Ook zeiden ze dat u niet naar de politie mocht gaan en dat ze alles over u wisten. U kreeg een week de tijd om het geld te verzamelen. Na dit telefoontje besloot u samen met uw echtgenote onder te duiken bij uw schoonouders. Nadien meldde een buurvrouw ook nog dat er meermaals een auto tegenover uw huis geparkeerd stond zonder dat er iemand uitstapte. Dat deed u vermoeden dat u gevolgd werd. U ontving nadien tevens nog meermaals oproepen van onbekende nummers, maar u nam uw telefoon dan niet meer op. In de loop van de maand juni stopten de telefoontjes.

U verliet El Salvador op 24 juli 2019 samen met uw echtgenote en na een verblijf van enkele dagen in Spanje kwam u op 30 juli 2019 aan in België. Op 8 augustus 2019 dienden u en uw echtgenote een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

U vreest bij terugkeer naar El Salvador dat u en uw vrouw vermoord zullen worden. U vreest ook dat ze vroeg of laat via uw gestolen documenten ook zullen te weten komen dat uw vader ooit bij de politie zat en dat uw oom bij het leger geweest is.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud volgende documenten neer: een kopie van uw Salvadoraans paspoort; een kopie van het Salvadoraanse paspoort van uw echtgenote; een kopie van de Salvadoraanse identiteitskaart van uw echtgenote; een kopie van uw huwelijksakte; uw blanco strafblad; het blanco strafblad van uw echtgenote; het universitair diploma van uw echtgenote. Op 25 februari voegt u kopieën van de volgende stukken toe: uw Salvadoraanse identiteitskaart; uw NIT; uw rijbewijs; een loonbrief op uw naam.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorafgaandelijk dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U verklaarde El Salvador te hebben verlaten doordat u bedreigd werd door enkele bendeleden van bende MS toen u een levering deed voor uw werk in de gemeente Apopa en omdat bende MS vervolgens 5 000 dollar van u eisten.

Eerst dient te worden opgemerkt dat, indien u werkelijk zou zijn benaderd door enkele bendeleden toen u een levering aan het doen was, dit incident op zich onvoldoende zwaarwichtig zou zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te kwalificeren. Het betreft namelijk slechts een éénmalig incident met een lokaal karakter waarbij u zou beroofd geweest zijn en aldus slachtoffer werd van een gemeenrechtelijk incident (CGVS, p.11-12). Tevens zouden de bendeleden u ook met de dood bedreigd hebben indien u hen het geld niet zou geven (CGVS, p.12) maar aan deze bedreiging werd geen gevolg gegeven en uiteindelijk stalen ze enkel het geld dat u op zak had (ibid.). Bovendien legt u in dit verband vreemde verklaringen af. Zo stelt u dat ze u met de dood bedreigden en u wilden afmaken, maar dat ze vervolgens geld vroegen aan u zodat u de zone zou mogen betreden (ibid.). Dat wijst meer op een initiatief om ook in de toekomst geld aan uw bezoeken te verdienen. Het is ook weinig aannemelijk dat de bendeleden eerst zouden stellen dat ze u gaan vermoorden om dan plots geld te vragen en dit alles binnen een periode van vijf minuten (CGVS, p.17). Ook zocht u een oplossing op het werk die ook effectief bleek te zijn. U diende niet meer naar de gemeentes te gaan voor leveringen en kon vanaf dan bureauwerk doen (CGVS, p.18 en p.22). Bovendien stelt u zelf dat dit bureauwerk wel een duurzame oplossing zou kunnen zijn voor de problemen die u kende met de bende MS bij het betreden van Apopa (CGVS, p.22).

Wat betreft de 5 000 dollar die bende MS van u zou eisen moet zoals hoger reeds aangehaald, worden benadrukt dat zulke gemeenrechtelijke afpersing geen band met de vluchtelingenconventie heeft. Verder zijn er goede redenen om aan te nemen dat, indien de feiten gebeurd zouden zijn, hier geen actuele vrees aan verbonden is. U zou de bendeleden namelijk slechts twee maal aan de lijn hebben gehad en negeerde vervolgens hun verdere oproepen, die in juni geheel stopten (CGVS, p.18-19, 22). U kon daarnaast een regeling treffen met de verhuurster van uw huis om eerder te vertrekken en trok dan, een maand voor uw vertrek uit El Salvador bij uw schoonouders in (CGVS, p. 12). Jullie veranderden jullie routines maar u bleef nog zeker tot half juni, volgens uw werkgever tot 30 juni (stuk 11), werken

(CGVS, p. 22). Ook daarna ging u nog steeds naar de supermarkt (CGVS, p. 12). Ook is in uw wijk een andere bende (B18) actief als de bende die u zou afpersen (MS13), zodat het onwaarschijnlijk is dat uw beweerd afpersers het de moeite waard zouden vinden om iemand met uw profiel te gaan viseren op het grondgebied van hun vijand. Inderdaad wordt afpersingsgeld van handelaren die er werkzaam zijn op moeten komen, hoofdzakelijk geïnd in het eigen gebied van de bende. Alles wijst er dus op dat het hier zou zijn gegaan over een halfslachtige poging van een criminele bende om te proberen u geld af te troggelen terwijl zij eigenlijk wisten dat dit weinig kans op slagen had en uiteindelijk gewoon opgaven. Geconfronteerd met de vraag waarom u nog denkt vermoord te zullen worden ondanks de vaststelling dat u na de niet-betaling noch benaderd noch lastig gevallen werd door de bendeleden, ontwijkt u de vraag en stelt u dat ze uw naam en adres hebben en zo zouden kunnen ontdekken dat uw vader ooit bij de politie was en uw nonkel ooit voor het leger werkte, aangezien politieagenten het zwaar te verduren hebben in El Salvador (CGVS, p.22). Dit is echter louter hypothetisch, wat niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Overigens zou uw familie na uw vertrek geen problemen gekend hebben (CGVS, p. 22-23).

Het bestaan van het door u ingeroepen risico om vermoord te worden is overigens niet in overeenstemming te brengen met uw gedrag. Zo stelt u dat u uw ontslag indiende tijdens de eerste week van juni en dan normaal zou kunnen stoppen op 3 juni, maar dat u dan toch nog enkele weken langer werkte om iemand nieuw te kunnen opleiden (CGVS, p.22). Ook bleef u nog tot eind juni in uw huurhuis wonen terwijl uw belagers zouden weten waar dat was (Verklaring DVZ, punt 10; CGVS, p. 3, 12). U bleef bij uw schoonouders in de buurt wonen tot eind juli, beweerdelijk omdat jullie niet eerder een geschikte vlucht vonden (CGVS, p. 22). U bleef alles bij elkaar nog meer dan tweeënhalve maand in Santissima Trinidad, terwijl u nochtans zonder visum naar de buurlanden kon reizen. Na uw aankomst in Europa verbleef u tot slot meerdere dagen in Spanje zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit gedrag stemt niet overeen met iemand die een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft omwille van een vrees voor het leven.

Er kan echter ook geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

De door u gepresenteerde feiten, die overigens door geen enkel bewijs worden ondersteund, komen om te beginnen onwaarschijnlijk over. Zo stelt u dat u voor uw werk sinds november 2017 twee keer per week een levering deed in de gemeente Apopa en dit telkens op dezelfde plaats (CGVS, p.14). Desondanks kende u er nooit eerder problemen met de bendeleden (ibid.). Dit is echter weinig aannemelijk gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die de zones gecontroleerd door de verschillende bendes dienen te doorkruisen regelmatig het slachtoffer worden van afpersingen en bedreigingen. Bovendien verklaart u zelf ook dat het in El Salvador normaal is dat u een bendelid moet betalen om een zone binnen te mogen om te werken (zie CGVS, p.16). Dit maakt het des te onwaarschijnlijker dat u dit dan toch nooit heeft moeten doen (ibid.) en dat uw collega's die eveneens leveringen deden in verschillende gemeentes ook nooit het slachtoffer werden van afpersing of andere problemen met de bendes (CGVS, p.15-16). Tevens is het ook vreemd dat u stelt dat u niet wist welke bende in Apopa de macht heeft (CGVS, p.15). Nochtans ging u reeds meer dan twee jaar twee keer per week naar dezelfde locatie in de gemeente Apopa om leveringen te doen (CGVS, p.14). Dat u dan niet weet welke bende er de macht heeft, is bijgevolg niet aannemelijk, zeker gezien uit onze gegevens (zie map landeninformatie) blijkt dat de bendes in Apopa alomtegenwoordig zijn en het één van de gevaarlijkste gemeentes in El Salvador is. Gezien uw frequente verplaatsing naar Apopa kan er bovendien redelijkerwijs van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van welke bende de controle heeft in de zone waar u de leveringen uitvoerde. Uw verklaringen in dit verband ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bovenal stelt u echter dat de bendeleden toen ze u in Apopa benaderden uw documenten stalen, waaronder uw identiteitskaart, uw NIT en uw rijbewijs (CGVS, p.16). U verklaart vervolgens dat u enkel uw identiteitskaart liet vernieuwen, maar uw rijbewijs en uw NIT niet (CGVS, p.16-17). Nochtans legt u vervolgens wel een document met een foto van uw nieuwe, op 28 mei 2019 uitgereikte, identiteitskaart voor waar uw NIT, met datum van uitgifte op 24 januari 2012, ook op te zien is (stuk 9). Gezien u op het moment van uitgifte van uw nieuwe identiteitskaart niet langer in bezit zou zijn geweest van uw NIT volgt hieruit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde incident in Apopa. Er kan dan ook evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die er volgens u en uw echtgenote het gevolg van zouden zijn, namelijk dat de MS13 u enkele dagen later ook telefonisch begon af te persen (CGVS, p. 18; CGVS 19/20284B, p. 13). Evenmin kan nu geloof worden gehecht aan uw hypothese dat uw vervolgers mogelijk het beroepsverleden van uw familieleden zouden kunnen achterhalen via de gestolen documenten.

Tevens zijn uw verklaringen over waarom de benedeleden een dergelijk bedrag van u zouden vragen vaag en niet aannemelijk. Gevraagd waarom de benedeleden u zouden viseren, antwoordt u dat ze u dat geld vroegen opdat u in leven zou kunnen blijven en omdat u in een wijk van een rivaliserende bende woonde en ze u zo onder druk wouden zetten (CGVS, p.18). Dit is echter vreemd gezien bendes voornamelijk geld vragen aan de bewoners van de zone die ze controleren of de daar actieve handelaars afpersen voor bescherming of voor het recht te opereren in hun gebied. Tevens is het voor benedeleden erg gevaarlijk om een zone van een rivaliserende bende te betreden, wat het des te ongeloofwaardiger maakt dat ze u, als gewoon werknemer, in vijandig gebied zouden gaan viseren.

Wat betreft de witte auto die in de buurt van uw huis zou gestaan hebben, dient eveneens te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kan maken dat dit benedeleden zouden zijn die u in het oog aan het houden waren. Ten eerste weet u niet zeker meer wanneer de auto er juist stond. U vermoedt mei (CGVS, p.20), wat het vreemd maakt dat u de auto dan nooit zelf zag gezien u in die periode nog niet was ondergedoken en ook gewoon ging werken (CGVS, p.7 en 20). Het feit dat u de auto nooit zelf zag, maakt het ook onaannemelijk dat ze u dan in het oog aan het houden waren (CGVS, p.21). Bovendien, gevraagd waarom u denkt dat het benedeleden waren, stelt u enkel dat u dat denkt omdat u in een kleine steeg woonde en iedereen elkaars auto kende (ibid.). Deze verklaring overtuigt echter niet. Bovendien, indien deze auto er werkelijk stond, is het opmerkelijk dat u dan toch gewoonweg bent gaan werken en pas veel later onderduikt bij uw schoonouders (CGVS, p.22). Ook zijn er nooit mensen uitgestapt of bent u op één of andere manier persoonlijk benaderd geweest omtrent het geld door een bendelid. Dit ondermijnt bijgevolg nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten, kunnen deze geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en dat van uw echtgenote, net als de identiteitskaarten, en uw NIT bevestigen enkel jullie Salvadoraanse nationaliteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Uw huwelijksakte staft enkel dat u inderdaad met uw echtgenote bent gehuwd. Jullie blanco strafbladen bevestigen dat jullie nooit in aanraking kwamen met de autoriteiten. Het diploma dat uw echtgenote voorlegt, bevestigt enkel haar opleidingsgraad, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Uw loonbrief staft ten slotte dat u inderdaad voor Transemsa werkte, maar er kan niets uit worden afgeleid over de problemen die u zou hebben ondervonden met de bendes toen u er aan het werk was.

Tevens ontving het CGVS enkele opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud (ontvangen op dd. 09.03.2020). Hierbij worden enkel correcties doorgegeven van data. Deze opmerkingen veranderen bovenstaande beslissing echter niet, gezien de gecorrigeerde elementen niet worden betwist in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde vervolgens tot aan uw vertrek in de gemeente Ayutuxtepeque, eveneens in het departement San Salvador. U behaalde in 2015 een universitair diploma grafische vormgeving en werkte vervolgens tot aan uw vertrek in de marketing voor verschillende bedrijven. Op 3 november 2018 huwde u met R. A. H. D. P. (...). U heeft geen kinderen.

Op 3 mei 2019 kreeg uw echtgenoot problemen met de bendes. Hij was aan het werk in de buurt van Apopa toen hij door vier bendeleden van bende MS13 werd benaderd. Eén van hen hield een wapen tegen zijn zij. Ze vroegen wat uw echtgenoot daar deed en deden zijn T-shirt omhoog om na te gaan of hij geen tatoeages had van de rivaliserende bende. Ook controleerden ze de inhoud van zijn portefeuille en zagen ze op zijn identiteitskaart dat hij afkomstig was uit een zone gecontroleerd door bende 18. Tevens beschuldigden de bendeleden uw echtgenoot ervan een undercover politieagent te zijn. Vervolgens vroegen ze hem renta om in hun zone te mogen komen en zeiden ze ook dat ze uw echtgenoot er nooit meer zouden terugzien, want dat ze hem anders gingen vermoorden. Uiteindelijk namen ze 15 dollar mee en uw man zijn portefeuille. Vanaf dat moment werkte uw man enkel nog kantoor en ging hij niet meer op de baan voor zijn werk.

Vier dagen later, op 7 mei 2019, ontving uw echtgenoot een telefoontje van bende MS met de eis voor 5000 dollar. Uw man haakte in en zette zijn gsm regelmatig uit. U vermoedt dat ze hem traceerden via de identiteitsdocumenten die ze van hem stalen in Apopa en waar jullie adres opstaat.

Op 10 mei 2019 belden de bendeleden echter opnieuw met dezelfde vraag en noemden ze uw man bij naam. Ook zeiden ze dat ze alles over hem wisten, dat ze wisten waar hij woonde en dat ze al zijn bewegingen in het oog hielden. Uiteindelijk gaven ze uw man een deadline van één week om aan het geld te geraken.

Nadien meldde een buurvrouw ook nog dat er meermaals een auto tegenover uw huis geparkeerd stond zonder dat er iemand uitstapte. Dat deed u vermoeden dat u gevolgd werd. U dook vervolgens samen met uw echtgenoot onder bij uw ouders.

U verliet El Salvador op 24 juli 2019 en kwam op 30 juli 2019 aan in België. Op 8 augustus 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

U vreest bij terugkeer naar El Salvador voor uw leven, dat van uw echtgenoot en dat van uw familie.

Ter staving van uw verzoek leggen jullie tijdens het persoonlijk onderhoud volgende documenten neer: een kopie van uw Salvadoraans paspoort; een kopie van het Salvadoraanse paspoort van uw echtgenoot; een kopie van uw Salvadoraanse identiteitskaart; een kopie van uw huwelijksakte; uw blanco strafblad; het blanco strafblad van uw echtgenoot; uw universitair diploma. Op 25 februari voegt u kopieën van de volgende stukken toe: de Salvadoraanse identiteitskaart van uw echtgenoot; de NIT (numero de identification tributaria) van uw echtgenoot; het rijbewijs van uw echtgenoot; een loonbrief van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot R. A. H. D. P. (...) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen dat zij in hun land van herkomst ernstige bedreigingen en vervolgingen hebben ondergaan die hebben plaatsgevonden in de context van de erg onveilige situatie aldaar wegens de activiteiten van verschillende criminele bendes. Zij stellen een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het feit dat verzoeker er door bendeleden van *Mara Salvatrucha* (hierna: MS) van werd verdacht politieagent te zijn en geen gevolg heeft gegeven aan hun eis om 5000 dollar te betalen. Verzoekende partijen argumenteren vervolgens uitgebreid waarom in hun geval sprake is van een vervolging op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging dan wel het behoren tot een sociale groep.

Vooruitblikkend naar hun poging in hun tweede middel om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissingen onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas en hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar El Salvador in vraag te stellen, betogen verzoekende partijen verder dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Er dient volgens hen rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat zij aanhalen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen geven voorts nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en menen dat deze hun – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Zij gaan in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stellen dat het CGVS moet nagaan of de terugkeer naar hun land van herkomst in hun hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte fundamentele rechten. Verzoekende partijen menen “*gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat het CGVS een subjectieve lezing doet van de COI Focus (dewelke niet aan het administratief*

toegevoegd is) en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheid situatie in El Salvador". Zij betogen dat zij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben en dat zij gevisieerd zouden worden door de criminele bende, reden waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet menen te lopen.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de hoge onveiligheid en afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador. Zij halen aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Zij wijzen erop dat "de speciale rapporteur voor de mensenrechten van intern ontheemden" in april 2018 verklaarde "dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus Salvador - Situation sécuritaire, 15 juillet 2019, p. 6 - stuk 4)". Zij stellen dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, "wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus Salvador - Situation sécuritaire, 15 juillet 2019, p. 7 - stuk 4)". Zij wijzen erop dat de "verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, (af)persen (...), en verkrachten" en verwijzen vervolgens naar het "World Report 2019 - El Salvador - Events of 2018" van Human Rights Watch en het artikel "Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy" van National Geographic van maart 2019.

Ook halen verzoekende partijen aan dat bronnen berichten over een "exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden" en citeren zij uit het artikel "It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country" van The Washington Post van 3 maart 2019. Zij wijzen erop dat alleen de bende MS-13 "tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden" en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016. Zij merken op dat UNHCR in ditzelfde document een lijst heeft opgenomen van personen met een risicoprofiel die mogelijks bescherming nodig hebben, zoals personen die zich (vermeendelijk) verzetten tegen het gezag van de bendes, jongeren en (jonge) vrouwen.

Verzoekende partijen stellen dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland gevisieerd worden, en zeker indien ze voor hun vertrek problemen hadden met bendes. Zij verwijzen in dit verband naar, en citeren uit, de "COI Focus « Retour au pays des ressortissants », van 12.07.2019" (die niet aan het administratief dossier toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoekende partijen menen dat zij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben in geval zij zouden terugkeren naar El Salvador.

Verzoekende partijen stellen verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes.

Verzoekende partijen betogen tot slot dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om hun burgers te beschermen tegen de criminele bendes en citeren in dit verband uit voormelde richtlijnen van UNHCR en voormelde COI Focus van 15 juli 2019. Zij besluiten dat "(a)lle bronnen wijzen op de afwezigheid om doeltreffend en niet-tijdelijk van aard bescherming te krijgen door de overheden – in de zin van artikel 48/5, §2, lid 2, van de Vreemdelingenwet – omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en rechterlijke macht".

2.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2, 3, 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen laten het volgende gelden ten aanzien van de motieven op grond waarvan hen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), wordt geweigerd:

“De verwerende partij is van mening dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen voor de volgende redenen.

1. De verwerende partij begint met te oordelen dat « dit incident (die plaats vond op 03.05.2019) op zich onvoldoende zwaarwichtig zou zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te kwalificeren »

Verzoeker betwist deze analyse sterk.

Eenzijds, als hij alleen tijdens dit incident fysiek werd bedreigd, moet eraan worden herhaald dat verzoeker ook meerdere keren telefonisch werd bedreigd. Dit betreft dus absoluut niet « slechts een éénmalig incident », zoals de verwerende partij ten onrechte beweert.

Anderzijds, verzoeker legde duidelijk uit dat leden van de criminele groep hem vanaf het begin van zijn woordenwisseling vertelden en herhaalden dat hij een renta moest betalen om toegang te krijgen tot dit gebied. Het is pas nadat hij alleen de \$ 15,00 die hij op zak had had gegeven dat de bendeleden bedreigden hem met de dood als hij besloot terug te keren:

(...)

(NPO verzoeker, p. 11-12)

De verwerende partij – die beweert dat « het is ook weinig aannemelijk dat de bedeleden eerst zouden stellen dat ze gaan vermoorden om dan plots geld te vragen » - maakt kennelijk onjuiste beoordeling. Ze heeft duidelijk de verklaringen van verzoekers niet correct gelezen.

Ten einde, als verzoeker een tijdelijke oplossing voor zijn werk had kunnen vinden tijdens de voorbereiding op zijn vertrek door bureauwerk te doen, legt hij uit dat hij dit niet voor onbepaalde tijd had kunnen doen. Met « duurzame oplossing » bedoelde hij een paar maanden, maar niet een onbepaalde tijd.

De verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan van de verklaringen van verzoekers, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

2. De verwerende partij oordeelt ook dat er geen actuele vrees aan verbonden is.

Als de oproepen in juni stopten, was dat alleen omdat de verzoeker ze niet meer beantwoordde. Het feit blijft dat hij meerdere keren werd bedreigd dat hij, indien hij de 5.000 dollars niet zou betalen, bij de eerste gelegenheid zou worden gedood.

Als de verzoeker bleef werken, nam hij veel voorzorgsmaatregelen:

- hij en zijn vrouw zijn verhuisd naar de ouders van deze laatste (NPO verzoeker, p. 21);

- hij nam systematisch verschillende routes naar het werk en deed alleen maar bureauwerk (NPO verzoeker, p. 21);

- ze veranderden hun routines (NPO verzoeker, p. 12);

- ...

Als verzoeker overleefde in de periode dat hij vóór zijn vertrek in El Salvador verbleef, was dat omdat hij bijzonder voorzichtig was. De angsten van verzoekers zijn nog steeds actueel.

Hoewel hij niet in een door de MS-bende gecontroleerd gebied woonde, werd hij door hen gecatalogiseerd omdat hij ervan werd verdacht politieagent te zijn door hen en omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan hun eis om hen \$ 5.000 te betalen. Hij wordt daarom gezien als een tegenstander van MS: hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van deze criminele bende (zie infra).

Aangaande dit specifieke risicoprofiel stelt UNHCR het volgende aangaande de mogelijke gronden van vervolging:

« (...) »

(UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016, p. 30, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> - stuk 3)

Verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met de realiteit ter plaatse in El Salvador waar de criminele bendes mensen vrij aanvallen. Het geweld van deze groepen is gratis. Er is geen tweede waarschuwing met hen.

« (...) »

(COI Focus Salvador - Situation securitaire. 15 juillet 2019. p. 6 – stuk 4)

« (...) »

(UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016, pp. 10, 12-13 en 17, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> - stuk 3)

De verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van verzoekers in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

3. De verwerende partij beoordeelt bovendien dat de door verzoeker ingeroepen risico om vermoord te worden niet in overeenstemming te brengen met zijn gedrag zou zijn.

In tegenstelling tot de bewering van de verwerende partij, woonden verzoeksters niet tot eind juni in het door hen gehuurde huis. Zij vertrokken op 10 mei bij verzoeksters ouders, toen verzoeker voor de tweede keer telefonisch werd bedreigd (NPO verzoeker, p. 12: « (...) » ; NPO verzoeker, p. 20: « (...) »). Verzoekers leggen uit dat zij aanvankelijk hoopten dat de situatie zou verdwijnen, maar toen zij zagen dat de bedreigingen aanhielden, besloten zij zich bij verzoeksters ouders te verbergen terwijl zij zich voorbereidden op hun definitieve vertrek.

De verwerende partij heeft opnieuw duidelijk de verklaringen van verzoekers niet correct gelezen.

Verzoekers voegen voor dat zij in Spanje geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat zij hadden gehoord van de slechte materiële opvangvoorwaarden voor asielzoekers in dat land. Alle objectieve bronnen zijn het erover eens dat de opvangvoorzieningen in Spanje betreurenswaardig zijn. Zij verkozen daarom natuurlijk liever naar België te gaan. Hoe verwerpelijk deze houding ook is, toch is ze volkomen begrijpelijk en menselijk.

De verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan van de verklaringen van verzoekers, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

4. De verwerende partij verbaast zich dat de verzoeker, voor het incident op 3 mei 2019, nooit probleem heeft gehad met de bendes.

De verzoeker bevestigt dat hij – gelukkig – nooit problemen heeft ondervonden vóór het incident op 3 mei 2019. Hij geeft toe dat hij geluk heeft gehad gezien de ernstige onveiligheid in sommige wijken waar hij leveringen deed.

Verzoeker kan natuurlijk niet uitleggen waarom hij die dag en niet eerder werd bedreigd. Zijn vervolgers zijn de enigen die deze redenen kennen.

Deze vraag is niet relevant voor zover verwerende partij het werk van de verzoeker en het feit dat hij naar verschillende gemeenten moest reizen niet in twijfel trekt. Het maakt niet uit wanneer hij voor het eerst werd bedreigd en hoe gelukkig hij in het verleden is geweest. Wat maakt uit zijn de risico's die hij loopt bij terugkeer, aangezien hij niet heeft meegewerkt aan de verzoeken van MS bendeleden.

Bovendien, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft verzoeker nooit gezegd dat hij het « niet wist welke bende in Apopa de macht heeft ».

Hij heeft alleen gezegd dat hij « op die plek » in Apopa het niet wist welke bende in de macht had (NPO verzoeker, p. 15: « (...) »).

Verzoeker wist natuurlijk dat MS de macht had in de zone van Apopa. Hij legt nochtans uit dat Apopa een grote gemeente is en dat er verschillende sectoren zijn die onder de macht staan van verschillende bendes. Omdat hij niet van Apopa was, wist hij gewoon niet of de plek waar hij naartoe moest gaan voor de levering in een van de gebieden die worden gecontroleerd door de MS bende stond (NPO verzoeker, p. 14: « (...) »).

De verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan van de verklaringen van verzoekers, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

5. De verwerende partij trekt het incident van 3 mei 2019 in twijfel omdat op de foto die verzoeker op 25 februari 2020 naar de CGRA heeft gestuurd, zijn vernieuwde identiteitskaart en zijn NIT staan terwijl hij zei dat zijn NIT werd meegenomen door de MS-bendeleden.

De verzoeker bevestigt dat de leden van de MS-bende tijdens het incident van 3 mei 2019 zijn identiteitskaart, zijn NIT en zijn rijbewijs hebben meegenomen.

Toen de protectie officer hem vroeg om een foto van zijn identiteitskaart die hij voor zijn vertrek vernieuwde te sturen, vroeg hij zijn broer om van de gelegenheid gebruik te maken om ook zijn voormalige NIT van 2012 te fotograferen omdat de nummer hetzelfde is op alle NIT's (zie E-mail van 09.06.2020 met uitleg die door verzoeker werd gestuurd aan zijn raadvrouw - stuk 10).

De analyse van de verwerende partij is daarom veel te gehaast en onjuist op dit punt.

6. De verwerende partij is van mening dat het niet geloof vaardig is dat de witte auto die in de buurt van de huis die de verzoekers huurden stond iets te maken heeft hun problemen.

Als de verzoekers geen bewijs hebben dat deze auto verband houdt met MS-bende, moet nochtans worden erkend dat het toeval de neiging heeft aan te tonen dat auto inderdaad verband houdt met de problemen die zij hebben ondervonden.

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat de steeg waar ze woonden een kleine passage was met enkele huizen waar iedereen kende de auto's van iedereen en deze auto nooit hadden gezien (NPO verzoeker, p. 21). Er was bijna geen doorgang in deze straat. De aankomst van deze auto voor het huis van verzoekers was dus verbazingwekkend.

Verzoekers herhalen dat hun buurman hen vertelde dat de witte auto altijd voor hun huis geparkeerd stond en dat de persoon in de auto bleef om te observeren. Erkend moet worden dat dit gedrag bijzonder verdacht is.

Bovendien, zoals boven getoond en in tegenstelling tot de bewering van de verwerende partij, woonden verzoeksters niet meer in het door hen gehuurde huis op dit moment. Zij vertrokken op 10 mei bij verzoeksters ouders, juist na de tweede telefonische bedreigen.

De verwerende partij heeft opnieuw geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan van de verklaringen van verzoekers, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

Ter conclusie, heeft verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie in verband met het land van herkomst van verzoekers behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd in schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De analyse van de verwerende partij is puur subjectief en is niet gebaseerd op enig objectieve element.

Verzoeksters hebben nochtans bijzonder gedetailleerde verklaringen afgelegd die worden bevestigd door het lezen van de objectieve bronnen die ter ondersteuning van het onderhavige beroep worden ingediend.

In hun uitspraken is bovendien een brede ervaring waarneembaar (NPO verzoeker p. 12: « (...) » ; NPO verzoeker p. 17: (...) ». NPO verzoeker, p. 19: « (...) » ; NPO verzoeker, p. 21 : « (...) »).

Verzoeksters spraken zichzelf ook nooit tegen.

Het incident van 3 mei 2019 en latere telefonische bedreigingen werden door de verwerende partij niet geldig in twijfel getrokken. Het dient als gevestigd worden beschouwd."

Verzoekende partijen stellen andermaal dat rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of minstens een reëel risico op ernstige schade lopen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, betwisten verzoekende partijen de analyse van de commissaris-generaal volgens dewelke nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Volgens verzoekende partijen vermeldt de COI Focus van 15 juli 2019 een "niveau van geweld dat gelijk is aan of hoger is dan het niveau dat wordt aangetroffen in door conflicten getroffen landen", een "wijdverbreid geweld", een geweld dat "de drempel van een gewapend conflict" bereikt, een "gewapend conflict met lage intensiteit" en "een situatie van algemeen geweld", waarbij zij uit pagina 6 citeren.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- uittreksels uit de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016 (stuk 3);
- uittreksels uit de COI Focus "Salvador: situation sécuritaire" van 15 juli 2019 (stuk 4);
- het rapport "El Salvador – Events of 2018" van Human Rights Watch van 2019 (stuk 5);
- het artikel "Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy" uit National Geographic van maart 2019 (stuk 6);
- het artikel "It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country" uit The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 7);
- het document "El Salvador : information sur la présence et les activités de la Mara Salvatrucha (MS ou MS-13) et du Barrio 18 (Mara 18 ou M-18) au Salvador, y compris le recrutement; mesures prises par les autorités pour lutter contre les maras, y compris les dispositions législatives et la protection offerte aux victimes des maras (2011-juin 2014)" van de Immigration and Refugee Board of Canada van 14 juli 2014 (stuk 8);
- het nieuwsbericht "Des milliers de gens fuient la violence des gangs dans le nord de l'Amérique centrale" van UNHCR van 8 april 2019 (stuk 9);
- een e-mail van 9 juni 2020 met uitleg die door verzoeker werd gestuurd aan zijn raadvrouw, inclusief gevoegde foto's (stuk 10).

2.2.2. Op 12 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende

nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voeren verzoekende partijen in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekende partijen verduidelijken echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin lichten verzoekende partijen toe op welke wijze zij de artikelen 1, 2, 3 en 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoeren, geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band aanwezig is met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is, omdat (B) na grondig onderzoek van de door hem aangehaalde feiten en alle elementen in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt toegelicht dat (i) indien hij werkelijk zou zijn benaderd door enkele bendeleden toen hij een levering aan

het doen was, dit incident op zich onvoldoende zwaarwichtig zou zijn om als vervolging of als ernstige schade te kwalificeren, dat (ii) hij in dit verband bovendien vreemde verklaringen aflegt, dat (iii) wat betreft de 5000 dollar die de bende MS van hem zou eisen moet worden benadrukt dat zulke gemeenrechtelijke afpersing geen band met het Verdrag van Genève heeft en er verder goede redenen zijn om aan te nemen dat, indien de feiten gebeurd zouden zijn, hier geen actuele vrees aan verbonden is, dat (iv) het bestaan van het door hem ingeroepen risico om vermoord te worden niet in overeenstemming te brengen is met zijn gedrag, dat (v) er ook geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, en dat (vi) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (D) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, baseert en dat inzake zijn verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omdat verzoeker er werd bedreigd en afgeperst door leden van de bende MS. Zij halen aan dat verzoeker op 3 mei 2019 door vier jongeren werd benaderd toen hij voor zijn werk een levering diende te doen bij een bedrijf in de gemeente Apopa. De jongeren zouden gezegd hebben dat ze van de MS waren en verzoeker bedreigd hebben met een vuurwapen. Omdat ze verzoeker naar eigen zeggen nog nooit in hun zone hadden gezien, zouden ze gevraagd hebben of hij tot een bende behoorde en vermoed hebben dat hij mogelijks een politieagent was. De bendeleden zouden verzoeker gezegd hebben dat hij *renta* diende te betalen om hun zone te mogen betreden. Een van hen zou verzoekers portefeuille uit zijn zak hebben genomen om zijn identiteitskaart te controleren. Toen zij zagen dat hij uit een zone van de rivaliserende bende 18 kwam, zouden ze hem nogmaals gevraagd hebben of hij lid was van die bende. Verzoeker zou geantwoord hebben dat hij enkel in die zone woonde en niet bij de bende betrokken was. De bendeleden zouden echter zijn blijven aandringen en daarbij verzoeker ook met de dood hebben bedreigd. Zij zouden herhaald hebben dat hij moest betalen om hun zone te mogen betreden. Uiteindelijk zouden ze verzoeker de vijftien dollar die hij op zak had, alsook zijn identiteitskaart, NIT (*número de identificación tributaria*) en rijbewijs hebben afgenomen waarna ze zich uit de voeten zouden hebben gemaakt. Verzoeker zou daarop naar zijn werk zijn teruggekeerd en zijn baas verteld hebben wat er was gebeurd. Deze zou besloten hebben dat verzoeker voortaan op kantoor zou blijven om bureauwerk te verrichten. Op 7 mei 2019 zou verzoeker echter een telefoonoproep

ontvangen hebben van de bende MS, waarbij hem zou zijn duidelijk gemaakt dat ze wisten wie hij was en waar hij woonde en dat hij 5000 dollar diende te betalen of anders zou worden vermoord. Verzoeker zou toen hebben ingehaakt maar op 10 mei 2019 opnieuw zijn opgebeld door de bendeleden, die hem bij naam noemden en hun boodschap herhaalden. Tevens zouden de bendeleden verzoeker ervoor gewaarschuwd hebben om niet naar de politie te gaan, aangezien ze al zijn bewegingen volgden en alles over hem wisten. Verzoeker zou een week tijd hebben gekregen om de gevraagde som te verzamelen. Verzoekende partijen verklaren dat zij na dit telefoontje hun routines aanpasten en vaker bij de ouders van verzoekster verbleven uit angst dat ze thuis door de bende zouden worden benaderd. Vanaf een maand vóór hun vertrek zouden ze permanent bij verzoeksters ouders verbleven hebben en niet meer naar hun eigen woning zijn teruggekeerd. Nog tot juni 2019 zou verzoeker oproepen hebben gekregen van onbekende nummers die hij niet beantwoordde. Verzoekende partijen verklaren dat zij beiden op 30 juni 2019 stopten met werken en El Salvador verlieten op 24 juli 2019.

Bij terugkeer naar El Salvador verklaren verzoekende partijen te vrezen dat zij zullen worden vermoord, alsook dat de bendeleden via verzoekers gestolen documenten te weten zullen komen dat zijn vader ooit politieagent is geweest en dat zijn oom bij het leger is geweest.

Ter staving van hun relaas legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun *blanco* strafblad, het universitair diploma van verzoekster, alsook fotokopieën van hun paspoorten, van hun identiteitskaarten, van hun huwelijksakte, van verzoekers NIT en rijbewijs en van een loonbrief van verzoeker neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5+B, map met 'documenten').

De paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en NIT bevestigen de nationaliteit en identiteit van verzoekende partijen, welke elementen *in casu* niet worden betwist. De *blanco* strafbladen kunnen staven dat verzoekende partijen nooit in aanraking kwamen met politie of gerecht. Het diploma bevestigt de opleidingsgraad van verzoekster, welke evenmin ter discussie staat. De loonbrief en het rijbewijs kunnen aantonen dat verzoeker als leverancier gewerkt heeft voor een logistiek bedrijf, maar hieruit kan niets worden afgeleid met betrekking tot de problemen die hij verklaarde te hebben gehad met de MS tijdens een opdracht in Apopa.

De algemene informatie over de veiligheidssituatie in El Salvador die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3-9) heeft geen betrekking op hun persoon of de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij aanvoeren.

Gelet op de inhoud van de voorgelegde documenten, kunnen deze op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van het relaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier van oordeel dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde feiten en daaraan gerelateerde vrees voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker doorheen de administratieve procedure geen eensluidende en consistente verklaringen heeft aflegt over het incident op 3 mei 2019 waarbij hij bedreigd en afgeperst zou zijn door vier jongeren van de bende MS-13 toen hij voor zijn werk in de gemeente Apopa was. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde verzoeker dat de jongeren hem zeiden dat ze hem nog nooit hadden gezien en dat indien hij niet bij een andere bende behoorde, hij dan waarschijnlijk een politiemans in burger was. Tot tweemaal toe verklaarde verzoeker dat de bendeleden hem zeiden dat als ze hem nog eens zouden zien, ze hem zouden vermoorden. Daarnaast zouden de bendeleden verzoeker ook gezegd hebben dat hij een bedrag diende te betalen om de gemeente te mogen binnenkomen voor zijn werk en zouden ze zijn portefeuille met daarin vijftien dollar en zijn persoonlijke documenten hebben afgenomen (adm. doss., stuk 7, vragenlijst verzoeker, vraag 3.5). Het houdt evenwel geen steek dat de bendeleden verzoeker er enerzijds van zouden verdenken tot een andere bende te horen of een politiemans in burger te zijn en hem om die reden zouden verbieden nog naar hun gebied te komen, op straffe van de dood, terwijl ze hem anderzijds *renta* zouden vragen om de gemeente te mogen binnenkomen in het kader van zijn werk. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaalde verzoeker dat de bendeleden hem verdachten van betrokkenheid bij een andere bende of de politie. Volgens de versie van de feiten die hij op het CGVS debiteerde zouden de

bendeleden er evenwel mee bedreigd hebben hem ter plekke af te maken, en niet de volgende keer dat hij zich er opnieuw zou laten zien, zoals hij nochtans verklaarde bij de DVZ. Verder verklaarde verzoeker op het CGVS net zoals eerder bij de DVZ dat de bendeleden hem ook zeiden dat hij *renta* diende te betalen om daar te mogen zijn en dat ze hem het geld en de documenten die hij op zak had afnamen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12). Zoals ook in de bestreden beslissingen wordt aangestipt, is het volstrekt niet aannemelijk dat de bendeleden verzoeker met de dood zouden hebben bedreigd en hem zouden hebben willen afmaken maar hem vervolgens geld zouden hebben gevraagd om hun zone te mogen betreden.

In het tweede middel van het verzoekschrift verwijten verzoekende partijen de commissaris-generaal verzoekers verklaringen niet correct te hebben gelezen en stellen zij dat verzoeker duidelijk uitlegde *“dat leden van de criminele groep hem vanaf het begin van zijn woordenwisseling vertelden en herhaalden dat hij een renta moest betalen om toegang te krijgen tot dit gebied”* en dat het *“pas nadat hij alleen de \$ 15,00 die hij op zak had had gegeven (is) dat de bendeleden (...) hem met de dood (bedreigden) als hij besloot terug te keren”*. Zodoende getuigen zij zelf van een niet-correcte lezing van de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud waaruit zij citeren. Hieruit blijkt immers niet dat verzoeker pas met de dood zou zijn bedreigd nadat hij vijftien dollar had afgegeven, noch dat de doodsb bedreiging het gevolg zou zijn geweest van zijn onvermogen om méér te betalen, zoals verzoekende partijen lijken te suggereren. Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS, zoals hoger reeds aangehaald, dat de bendeleden ermee dreigden hem de dag zelf nog van kant te maken en niet pas wanneer hij zou besluiten terug te keren naar het gebied (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11-12). Er kan overigens niet worden ingezien waarom de bendeleden verzoeker bij een terugkeer zouden willen vermoorden in plaats van hem dan opnieuw geld afhandig te maken, indien het hen om de *renta* te doen was. De Raad besluit dat verzoekende partijen in gebreke blijven de inconsistenties in hun relaas uit te klaren, zodat de vaststellingen daarover onverminderd overeind blijven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat deze feiten evenmin aannemelijk zijn omwille van de volgende door de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker aangehaalde redenen:

“Zo stelt u dat u voor uw werk sinds november 2017 twee keer per week een levering deed in de gemeente Apopa en dit telkens op dezelfde plaats (CGVS, p.14). Desondanks kende u er nooit eerder problemen met de bendeleden (ibid.). Dit is echter weinig aannemelijk gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die de zones gecontroleerd door de verschillende bendes dienen te doorkruisen regelmatig het slachtoffer worden van afpersingen en bedreigingen. Bovendien verklaart u zelf ook dat het in El Salvador normaal is dat u een bendelid moet betalen om een zone binnen te mogen om te werken (zie CGVS, p.16). Dit maakt het des te onwaarschijnlijker dat u dit dan toch nooit heeft moeten doen (ibid.) en dat uw collega’s die eveneens leveringen deden in verschillende gemeentes ook nooit het slachtoffer werden van afpersing of andere problemen met de bendes (CGVS, p.15-16). Tevens is het ook vreemd dat u stelt dat u niet wist welke bende in Apopa de macht heeft (CGVS, p.15). Nochtans ging u reeds meer dan (...) (een) jaar twee keer per week naar dezelfde locatie in de gemeente Apopa om leveringen te doen (CGVS, p.14). Dat u dan niet weet welke bende er de macht heeft, is bijgevolg niet aannemelijk, zeker gezien uit onze gegevens (zie map landeninformatie) blijkt dat de bendes in Apopa alomtegenwoordig zijn en het één van de gevaarlijkste gemeentes in El Salvador is. Gezien uw frequente verplaatsing naar Apopa kan er bovendien redelijkerwijs van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van welke bende de controle heeft in de zone waar u de leveringen uitvoerde. Uw verklaringen in dit verband ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om een aannemelijke verklaring te bieden voor de pertinente vaststelling dat verzoeker voor 3 mei 2019 nooit enig probleem zou hebben gekend met de bendeleden, welke door hen niet wordt betwist. Zij beperken zich er toe de relevantie van deze vaststelling te minimaliseren en voeren in het tweede middel aan dat verzoeker geluk heeft gehad gezien de ernstige onveiligheid in sommige wijken waar hij moest leveren en dat enkel zijn vervolgers weten waarom hij die dag en niet eerder werd bedreigd. Het komt evenwel aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. De Raad acht het, in het licht van de informatie in het administratief dossier en deze die door verzoekende partijen zelf wordt bijgebracht, net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk dat verzoeker sinds december 2017 dagelijks moest leveren in verschillende gemeentes die onder de controle staan van verschillende bendes maar daar vóór mei 2019 nooit enig probleem door zou hebben gekend en zelfs nooit zou hebben moeten betalen om een bepaalde zone binnen te mogen (adm. doss.,

stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13-16). Verder betwisten verzoekende partijen dat verzoeker verklaard heeft dat hij *“niet wist welke bende in Apopa de macht heeft”*. Zij betogen dat hij wel wist dat MS de macht had in de zone van Apopa, maar niet of de plek waar hij naartoe moest gaan voor de levering gelegen was in één van de gebieden die gecontroleerd wordt door MS. Aldus brengen verzoekende partijen geen elementen of argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan de verwachting dat verzoeker op de hoogte is welke bende de controle heeft in de zone waar hij al sinds december 2017 twee keer per week een levering moest doen. Het gegeven dat verzoeker zelf niet van Apopa was biedt in dezen geen verschoning, gelet op het feit dat hij zich frequent naar deze plaats diende te begeven en gelet op de uiterst preciaire veiligheidssituatie aldaar.

Verder dient te worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen, waarin de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker als volgt overweegt:

“Bovenal stelt u echter dat de bendeleden toen ze u in Apopa benaderden uw documenten stalen, waaronder uw identiteitskaart, uw NIT en uw rijbewijs (CGVS, p.16). U verklaart vervolgens dat u enkel uw identiteitskaart liet vernieuwen, maar uw rijbewijs en uw NIT niet (CGVS, p.16-17). Nochtans legt u vervolgens wel een document met een foto van uw nieuwe, op 28 mei 2019 uitgereikte, identiteitskaart voor waar uw NIT, met datum van uitgifte op 24 januari 2012, ook op te zien is (stuk 9). Gezien u op het moment van uitgifte van uw nieuwe identiteitskaart niet langer in bezit zou zijn geweest van uw NIT volgt hieruit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde incident in Apopa. Er kan dan ook evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die er volgens u en uw echtgenote het gevolg van zouden zijn, namelijk dat de MS13 u enkele dagen later ook telefonisch begon af te persen (CGVS, p. 18; CGVS 19/20284B, p. 13). Evenmin kan nu geloof worden gehecht aan uw hypothese dat uw vervolgers mogelijk het beroepsverleden van uw familieleden zouden kunnen achterhalen via de gestolen documenten.”

Verzoekende partijen bevestigen in het tweede middel dat de leden van MS tijdens het incident van 3 mei 2019 verzoekers identiteitskaart, NIT en rijbewijs hebben afgenomen. Zij beweren dat toen de dossierbehandelaar verzoeker vroeg om een foto van zijn nieuwe identiteitskaart te sturen, hij zijn broer vroeg om van de gelegenheid gebruik te maken om ook zijn voormalige NIT van 2012 te fotograferen omdat het nummer hetzelfde is op alle NIT's. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar de e-mail van 9 juni 2020 met uitleg die verzoeker naar zijn raadvrouw heeft gestuurd (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 10). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Vooreerst blijkt uit deze e-mail dat verzoeker het CGVS hiervan niet op de hoogte heeft gebracht vóór het nemen van de bestreden beslissing in zijn hoofde en het louter *post factum* gemeld heeft aan zijn advocaat na ontvangst van deze beslissing en confrontatie met de daarin opgenomen vaststellingen. De bewering als zou de NIT waarvan verzoeker het CGVS een fotokopie heeft overgemaakt een oude kaart zijn en niet deze die hij bij zich had op het moment van het incident op 3 mei 2019 strookt bovendien niet met de vaststelling dat deze kaart wel een uitgiftedatum vermeldt, met name 24 januari 2012, maar geen vervaldatum zodat niet blijkt dat deze kaart een beperkte geldigheidsduur zou hebben. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker het CGVS ook een kopie van zijn rijbewijs heeft bezorgd, niettegenstaande hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud voorhield geen dergelijke kopie te hebben aangevraagd (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 17). De Raad besluit dat verzoekende partijen in gebreke blijven een aannemelijke uitleg te bieden voor de vaststelling dat verzoeker fotokopieën neerlegt van documenten die volgens zijn verklaringen door toedoen van de bende MS verloren zouden zijn. De geloofwaardigheid van deze feiten komt hierdoor ernstig op de helling te staan.

Daarnaast kan de door verzoekende partijen ingeroepen vrees om te worden vermoord niet in overeenstemming worden gebracht met hun gedrag. Dit wordt door de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Zo stelt u dat u uw ontslag indiende tijdens de eerste week van juni en dan normaal zou kunnen stoppen op 3 juni, maar dat u dan toch nog enkele weken langer werkte om iemand nieuw te kunnen opleiden (CGVS, p.22). Ook bleef u nog tot eind juni in uw huurhuis wonen terwijl uw belagers zouden weten waar dat was (Verklaring DVZ, punt 10; CGVS, p. 3, 12). U bleef bij uw schoonouders in de buurt wonen tot eind juli, beweerdelijk omdat jullie niet eerder een geschikte vlucht vonden (CGVS, p. 22). U bleef alles bij elkaar nog meer dan tweeënhalve maand in Santissima Trinidad, (...). Na uw aankomst in Europa verbleef u tot slot meerdere dagen in Spanje zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit gedrag stemt niet overeen met iemand die een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft omwille van een vrees voor het leven.”

In het tweede middel betwisten verzoekende partijen dat zij tot eind juni 2019 in het door hen gehuurde huis zouden hebben verbleven en stellen zij dat zij al op 10 mei 2019 vertrokken zijn naar de ouders van

verzoekster nadat verzoeker voor de tweede keer telefonisch werd bedreigd. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar verklaard heeft dat hij en verzoekster op 10 mei 2019, de dag dat hij een tweede keer door de bendeleden werd gebeld, niet meer naar huis zijn gegaan maar naar verzoeksters ouders, doch uit zowel zijn verklaringen als die van verzoekster blijkt dat ze er pas eind juni definitief zijn ingetrokken en in tussentijd nog geregeld naar hun huis gingen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 3, 12 en 20, en stuk 4B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3 en 15). Verzoekende partijen leggen verder uit dat zij aanvankelijk hoopten “*dat de situatie zou verdwijnen*” maar dat zij, toen ze zagen dat de bedreigingen aanhielden, besloten om zich bij de ouders van verzoekster te verbergen terwijl ze zich voorbereidden op hun definitieve vertrek uit El Salvador. Deze uitleg verklaart evenwel niet waarom zij pas eind juni besloten onder te duiken, gezien de doodsb bedreigingen die werden geuit aan hun adres en de duidelijke boodschap van hun belagers dat zij hun bewegingen volgden en hen wisten wonen. Verzoekende partijen betwisten overigens niet dat zij nog tot eind juni zijn blijven werken en dat zij zich zodoende blootstelden aan het risico dat zij wilden vermijden. Zij stellen verder dat zij in Spanje geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat zij hadden gehoord van de slechte materiële opvangvoorwaarden voor asielzoekers in dat land. Nog daargelaten de vaststelling dat zij de objectieve bronnen waaruit dit zou blijken niet bij hun verzoekschrift voegen, maken zij niet *in concreto* aannemelijk dat de opvangomstandigheden waarin zij als verzoekers om internationale bescherming in Spanje zouden zijn terechtgekomen dermate lamenteabel zijn dat deze hen ervan zouden hebben weerhouden internationale bescherming te vragen. Het feit dat verzoekende partijen meerdere dagen in Spanje verbleven zonder er om internationale bescherming te verzoeken vormt dan ook een contra-indicatie voor de ernst van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Vervolgens stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de witte auto die in de buurt van hun huis zou zijn gesignaleerd verband houdt met de bedreigingen waarvan zij het slachtoffer zouden zijn geworden. Hierover stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende in hoofde van verzoeker:

“Ten eerste weet u niet zeker meer wanneer de auto er juist stond. U vermoedt mei (CGVS, p.20), wat het vreemd maakt dat u de auto dan nooit zelf zag gezien u in die periode nog niet was ondergedoken en ook gewoon ging werken (CGVS, p.7 en 20). Het feit dat u de auto nooit zelf zag, maakt het ook onaannemelijk dat ze u dan in het oog aan het houden waren (CGVS, p.21). Bovendien, gevraagd waarom u denkt dat het bendeleden waren, stelt u enkel dat u dat denkt omdat u in een kleine steeg woonde en iedereen elkaars auto kende (ibid.). Deze verklaring overtuigt echter niet. Bovendien, indien deze auto er werkelijk stond, is het opmerkelijk dat u dan toch gewoonweg bent gaan werken en pas veel later onderduikt bij uw schoonouders (CGVS, p.22). Ook zijn er nooit mensen uitgestapt of bent u op één of andere manier persoonlijk benaderd geweest omtrent het geld door een bendelid. Dit ondermijnt bijgevolg nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoekende partijen weerleggen noch ontkrachten deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, waar zij in het tweede middel betogen dat “*het toeval de neiging heeft aan te tonen dat auto inderdaad verband houdt met de problemen die zij hebben ondervonden*”. Voor het overige herhalen zij slechts hun eerdere verklaringen, die zoals terecht gesteld door de commissaris-generaal niet kunnen overtuigen. Waar zij er andermaal op wijzen dat zij niet meer in het door hen gehuurde huis woonden op het moment dat de auto werd opgemerkt en op 10 mei 2019 bij verzoeksters ouders introkken, herhaalt de Raad dat uit hun verklaringen blijkt dat zij pas vanaf eind juni bij verzoeksters ouders woonden en voordien nog geregeld naar hun huis gingen.

Tot slot laten verzoekende partijen de bestreden beslissingen geheel ongemoeid waar de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker als volgt motiveert:

“Tevens zijn uw verklaringen over waarom de bendeleden een dergelijk bedrag van u zouden vragen vaag en niet aannemelijk. Gevraagd waarom de bendeleden u zouden viseren, antwoordt u dat ze u dat geld vroegen opdat u in leven zou kunnen blijven en omdat u in een wijk van een rivaliserende bende woonde en ze u zo onder druk wouden zetten (CGVS, p.18). Dit is echter vreemd gezien bendes voornamelijk geld vragen aan de bewoners van de zone die ze controleren of de daar actieve handelaars afpersen voor bescherming of voor het recht te opereren in hun gebied. Tevens is het voor bendeleden erg gevaarlijk om een zone van een rivaliserende bende te betreden, wat het des te ongeloofwaardiger maakt dat ze u, als gewoon werknemer, in vijandig gebied zouden gaan viseren.”

Voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen volgens de welke zij in hun land van herkomst zouden zijn afgeperst en bedreigd door leden van de bende MS.

Waar verzoekende partijen in het tweede middel betogen dat zij *“nochtans bijzonder gedetailleerde verklaringen (hebben) afgelegd die worden bevestigd door het lezen van de objectieve bronnen die ter ondersteuning van het onderhavige beroep worden ingediend”*, dat *“in hun uitspraken (...) bovendien een brede ervaring waarneembaar (is)”* en dat zij *“zichzelf ook nooit tegen(spraken)”* brengen zij geen elementen of argumenten aan die van aard zijn het geheel van de gedane vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te stellen.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoekende partijen in gebreke blijven de door hen voorgehouden problemen met bendeleden van MS in El Salvador aannemelijk te maken, is hun betoog in het eerste middel dat zij uit hoofde van die problemen deel uitmaken van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet of dat zij vervolging vrezen omwille van hun (toegeschreven) politieke overtuiging niet dienstig. Voor zover verzoekende partijen in het eerste middel betogen dat er in El Salvador geen bescherming van de overheden beschikbaar is, wijst de Raad er op dat vermits aan de door hen voorgehouden problemen met de bende MS geen geloof kan worden gehecht, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Voorts wijzen verzoekende partijen er in het eerste middel op dat zij deel uitmaken van de risicocategorieën die in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 worden opgesomd aangezien Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad, door bendes worden gevisieerd. Zij zijn van mening dat *“(a)lle bronnen geradpleegd door de COI Focus bevestigen dat El Salvadorianen die terug keren uit het buitenland bijzonders gevisieerd worden kunnen door de bendes”* en dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, *“een bijzonder kwetsbaar profiel vormen”*. De Raad merkt op dat de COI Focus van 12 juli 2019 waarnaar verzoekende partijen verwijzen van minder recente datum is dan de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020 waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen en dat verwerende partij middels haar op 12 februari 2021 neergelegde aanvullende nota een nog recentere versie hiervan heeft bijgebracht, met name de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020. Op basis van deze recente landeninformatie kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure

resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt en door verzoekende partijen niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden bedreiging en afpersing niet aannemelijk maken.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN